

V E T Ő K

Reggel. Bivaly bög. Tágult orrlikából
csapkod a pára. Rá a hegyek zengnek.
Aranyba, mint ha gazdag kalász sárgul,

tör fel a nap: kora, szőke kertek
lakóinak üzen. Zizeg a dal fészke
s a csupasz ágak pihésen rügyeznek.

Ez a nagy dolgok perce; fényben néz le:
a fölugarolt, ködös mezőt szerte
most lepi el a falu erős népe.

Nagy arcukat a verejték kiverte,
komolyan lépnek, mintha járulnának
nagy halott elé: békés szent ereklye.

Lassan lépnek, míg a köd fátylának
gyérül lágy selyme, s míg arany örömben
csurran: a nap bíbor kehelyből támad:

lendülnek a karok, mély, ünnepi csendbe,
a mesgyék fölött a sok nyűtt kabátújj
libeg-zizeg-leng, mint ha hemperegve

száraz füvek közt esti szellő kábúl.
S nekem úgy tűnik: fényes nagy madárhad
tárja szárnyait verdes sugáru

s fölötte zeng a sok szegény munkásnak
s lábuk nyomából a szelíd raboknak,
mint olvadt arany, oly fényesen támad

a babér: ágai fonódva ragyognak —
s ni, homlokukat boldog fénybe szötte!
És hirtelen már mindenütt hallom nagy

kardalok dalát. S könnyemeleg és szőke
csodás ragyogás lassan szétcicázik,
szét a falusi rongyos zsuptetőkre.

S nő, minden vető óriássá válik,
csak emelkedik keresztül a vállán
az ég felé, és rám a mezők tág sík

közepén csak hull, hull, mint szent szívárvány,
a mag a sok erős tenyérből szórva.
S főntről az Atya lépeget alá már...

Égi orgonák ezre hangján szólva,
főléjük tűzi fénylő koszorúját.
S a levegőég minden íves boltja

ontja és zengi: dicsérete zúg át.
Ragyog a nap, mint mikor kalász sárgul,
bivaly bög, hangját százados fák nyújtják:

a reggelt áldja párás orrlikából...